

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a JUDr. Daniela Spratka, Ph.D., ve věci

žalobce: **SALMON SERVICES LIMITED**
sídlem Suite 2, First Floor, Kenwood House, 77a Shenley Road,
Borehamwood, United Kingdom, WD6 1AG
zastoupený advokátem JUDr. Danielem Ševčíkem, Ph.D.
sídlem Kobližná 19, 602 00 Brno

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 11. 2017 č. j. 46422/17/5300-22441-712084, ve věci daně z přidané hodnoty

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání výše uvedeného rozhodnutí žalovaného, jímž byla zamítnuta žalobcova odvolání proti rozhodnutím Finančního úřadu pro Moravskoslezský kraj (dále jen „správce daně“) ze dne 31. 10. 2016 č. j. 3298616/16/3201-52521-802334, č. j. 3298738/16/3201-52521-802334, č. j. 3298778/16/3201-52521-802334 a č. j. 3298834/16/3201-52521-802334, kterými žalobci nebyl uznán nárok na odpočty daně z přidané hodnoty (dále jen „DPH“) za zdaňovací období listopad 2013, únor 2014, květen 2014 a červen 2014 s tím, že obchodní transakce byly zasaženy daňovým podvodem a žalobce o této skutečnosti věděl nebo vědět mohl a měl.
2. Žalobce především namítl, že se nikdy aktivně neúčastnil žádných daňových podvodů, napadené rozhodnutí je opřeno pouze o subjektivní a nepodložené předpoklady. Případy chybějící daně byly zjištěny u subjektů, které s žalobcem nikdy neobchodovaly, uskutečňovaly obchody na předchozích stupních, o těchto skutečnostech žalobce neměl ani nemohl mít žádné informace. Žalobcovy transakce nebyly spojeny s podvodným jednáním, žalobce si ověřoval identitu obchodních partnerů, platby byly bezhotovostní, žalobce nevstupoval do nového nebo pro něj neznámého odvětví. Žalobce vysvětlil podstatu tradingových obchodů (probíhají ve velmi krátkém období, na základě velmi rychlé písemné komunikace), také problematiku reklamací a pojištění, podrobně se k tomu vyjádřili svědci Ing. B. a Ing. P., přesto žalovaný v rozhodnutí pominul žalobcovy důvody, nijak se s nimi nevypořádal a opřel své stanovisko jen o subjektivní pocity. Napadené rozhodnutí si protiřečí (v bodech 75, 82 a 85). Pokud žalovaný poukazoval na to, že někteří dodavatelé neměli nabídku zboží uveřejněnou na svých webových stránkách, je to zcela nerozhodné a z hlediska průběhu tradingových obchodů by to bylo zcela neefektivní, když obchodní transakce již probíhaly. Žalovaný nevysvětlil, jak by podle něj měla vypadat „rozumná opatření“, jeho závěry jsou obecné, neobstojí. Žalobce byl poškozen na svých právech tím, že žalovaný odmítl jako důkaz kontrolní mechanismy realizované obchodní společností ELKO TRADING, spol. s r.o. (dále jen „ELKO“), a to s odůvodněním, že dobrá víra společnosti ELKO není předmětem tohoto řízení. Správce daně podle žalobce nedostatečně konkretizoval pochybnosti ve výzvách při zahajování postupu k odstranění pochybností, uváděl pouze obecně známé a zřejmé skutečnosti, např. že hodnoty přijatých plnění značně převýšily hodnoty vykazované v minulých obdobích. Žalobce byl krácen na svých právech také tím, že nebyl přítomen výslechu svědků V. B. za MobileMedia a jednatelky slovenské firmy MOBCOM s.r.o. Správce daně si vybral nejjednodušší cestu, když žalobce se chová standardně, plní si své povinnosti a je pro správce daně dosažitelný.
3. Žalovaný ve vyjádření zdůraznil, že v případě mobilních telefonů se jedná o komoditu, u které docházelo k obchodním transakcím za účelem daňových podvodů, a proto u ní došlo od 1. 4. 2015 k zavedení režimu přenesené daňové povinnosti. Zopakoval jednotlivé části napadeného rozhodnutí a navrhl zamítnutí žaloby.
4. Žalobce v replice poukázal na aktuální judikaturu Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“), zejména na rozsudek ze dne 30. 1. 2018 č. j. 5 Afs 60/2017-60.
5. Krajský soud rozsudkem ze dne 25. 7. 2019 č. j. 22 Af 153/2017-67 zrušil napadené rozhodnutí žalovaného, avšak rozsudek byl ke kasační stížnosti žalovaného zrušen

rozsudkem NSS ze dne 18. 1. 2021 č. j. 5 Afs 337/2019-39 s právním názorem, jímž je krajský soud vázán.

6. Žalobce poté ve vyjádření ze dne 14. 4. 2021 polemizoval s jednotlivými závěry NSS ve zrušovacím rozsudku. U jednání dne 28. 4. 2021 žalobce setrval na svých námitkách, žalovaný zdůraznil naprostou pasivitu žalobce při obchodování a to, že vytrhává z kontextu části odůvodnění rozsudku NSS.
7. Krajský soud znovu přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů - dále jen „s. ř. s.“), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a při vázanosti právním názorem NSS dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
8. Z obsahu správních spisů soud zjistil, že žalobce uvedl v daňových přiznáních k DPH nadměrné odpočty, a to za listopad 2013 ve výši 11 060 917 Kč, únor 2014 ve výši 12 846 484 Kč, květen 2014 ve výši 2 359 643 Kč a červen 2014 ve výši 5 969 270 Kč. Správce daně vyzval žalobce k odstranění pochybností, které formuloval takto: vykazované hodnoty přijatých zdanitelných plnění od tuzemských plátců, hodnota vývozu zboží a hodnota dodání zboží do jiných členských států značně převýšily hodnoty vykazované v předchozích zdaňovacích obdobích 1-5/2013 (listopad 2013), od prosince 2013 došlo k výraznému nárůstu přijatých zdanitelných plnění od tuzemských plátců oproti předchozím zdaňovacím obdobím (únor 2014), deklarovaná hodnota přijatých zdanitelných plnění od tuzemských plátců a hodnota dodání zboží do jiných členských států dosahují význačných hodnot (květen a červen 2014). Po ukončení postupu k odstranění pochybností zahájil správce daně daňovou kontrolu za tato 4 zdaňovací období. Dne 31. 10. 2016 vydal správce daně platební výměry, jimiž neuznal žalobcův nárok na odpočty DPH, neboť obchodní transakce byly podle něj zasaženy daňovým podvodem a žalobce o tom věděl nebo vědět mohl a měl. Za listopad 2013 se jednalo o nákup mobilních telefonů Apple iPhone a Samsung a pouzder na mobilní telefony od dodavatelů MobileMedia, s.r.o. a ELKO, za únor 2014 o nákup mobilních telefonů Apple iPhone, pouzder na mobilní telefony, sluchátek a ochrany před zářením k mobilním telefonům od dodavatelů MobileMedia, s.r.o, ELKO, Ponfar Commerce, s.r.o. a BMB Power Technology s.r.o. v likvidaci, za květen 2014 o nákup pouzder na mobilní telefony od ELKO a za červen 2014 o nákup mobilních telefonů Apple iPhone, adaptérů a nabíjecích kabelů od dodavatelů ELKO, Skaya-Group, s.r.o. a Merkovin s.r.o. Žalobcová odvolání byla zamítnuta napadeným rozhodnutím žalovaného ze dne 3. 11. 2017.
9. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný popsal, v jakých řetězcích společností byla sporná plnění přeprodávána a která z těchto společností neodvedla DPH (vždy se tak stalo předtím, než žalobce zboží nakoupil). Většina dřívějších vlastníků sporných dodávek byla nekontaktní, sídlila na virtuálních adresách, jejich jednatele byli často cizinci, společnosti měly mnohdy nedoplatky na DPH v řádech stovek miliónů Kč a později byly označeny za nespolehlivé plátce. Žalovaný identifikoval, v jakých skutkových okolnostech spočíval podvod na DPH a vymezil objektivní skutečnosti svědčící o podvodu (resp. indicie o riziku zapojení do podvodného řetězce), tyto skutečnosti přitom byly žalobci podle názoru žalovaného známy a ve svém souhrnu tvoří logický a ucelený soubor vzájemně se doplňujících a na sebe navazujících skutečností (žalobce obchodoval s rizikovými komoditami – mobilními telefony, vstupoval do nového odvětví – začal podnikat v oblasti tradingových obchodů v době, kdy nebyl jejím hlavním obchodním partnerovi ELKO

vrácen nadměrný odpočet, neuzavíral písemné smlouvy, úhrady v řetězcích probíhaly nestandardním způsobem – zboží nejprve zaplatil poslední článek řetězce, až poté platil žalobce svým dodavatelům; někteří dodavatelé neměli nabídku zboží na internetových stránkách, přestože šlo o statisícové obchody, chování zúčastněných subjektů neodpovídalo vysoké finanční hodnotě plnění, žalobce se neúčastnil ani přejímek zboží). Vzhledem k těmto objektivním okolnostem bylo možno od žalobce očekávat, že přijme veškerá opatření, která po něm lze rozumně požadovat, aby prokázal dobrou víru, že o podvodném jednání nevěděl a vědět nemohl. Podle závěrů žalovaného však žalobce veškerá rozumná opatření nepřijal. Nákup všech sporných plnění totiž za žalobce prováděla na základě ústní dohody ELKO (jeden z dodavatelů sporných plnění), aniž by měl žalobce smluvně ošetřen výběr svých dodavatelů, způsob jejich prověřování či způsob sjednávání cen. O všech obchodech rozhodovali dva zaměstnanci ELKO – paní L. a pan P., kteří ani nebyli žalobcem určeni; těmto zaměstnancům jednatel ELKO – pan B. určil pouze celkový obrat obchodů, jaké se mají realizovat přes žalobce a jaké přes ELKO. Spolupráce mezi žalobcem a ELKO pak měla podle svědka B. začít ve chvíli, kdy společnosti ELKO nebyly vyplaceny nadměrné odpočty DPH. Žalobce sice měl s touto společností uzavřenou smlouvu o poskytnutí služeb souvisejících se skladováním a manipulací se zbožím, v té však nebylo nijak uvedeno, na základě čeho měli zaměstnanci ELKO vybírat žalobci dodavatele. Samotný žalobce výběr svých dodavatelů nijak nekontroloval. Obchodované zboží (mobilní telefony) přitom představuje rizikovou komoditu. Žalovaný proto uzavřel, že žalobce o podvodném jednání v řetězci společností vědět mohl a měl, neboť neučinil veškerá opatření, která po něm bylo možno rozumně požadovat.

10. Jak uvedl NSS ve zrušovacím rozsudku (bod 23 a násl.), žalobce v žalobě nerozporoval existenci daňové podvodu – tedy toho, že v řetězci (předchozích) dodávek nebyla odvedena DPH. Namítal však to, že přijal veškerá opatření, která po něm bylo možno rozumně požadovat, aby se daňového podvodu neúčastnil; tzn., že o podvodu nemohl vědět. Spornou tak není otázka existence objektivních skutečností svědčících o podvodu, nýbrž subjektivní stránka – tj. otázka dobré víry a (ne)vědomosti o podvodném jednání (zda žalobce věděl či vědět měl a mohl), a to s ohledem na přijatá opatření. V této souvislosti žalobce od počátku daňového řízení tvrdil, že za něj prověřování obchodních partnerů prováděla společnost ELKO, která za něj činila obchodní rozhodnutí na základě uzavřené smlouvy a udělené plné moci. Rozhodnou v projednávané věci je tak otázka, zda mohl být žalobce v dobré víře, že se plněními neúčastní podvodu na DPH, přenechal-li prakticky veškeré své rozhodování, jakož i kontrolu svých dodavatelů jiné společnosti. Podle výpovědi svědka B. (jednatele ELKO) začala spolupráce mezi touto společností a žalobcem v roce 2013, kdy ELKO nebyla schopna financovat tak velké množství tradingových obchodů, neboť měla velké množství finančních prostředků v nadměrných odpočtech, které jí správce daně dosud nevrátil. Proto se dohodla s žalobcem na spolupráci – žalobce pomáhal obchody financovat, zatímco ELKO zajišťovala veškerou realizaci, a to od objednávek, přes dopravu, skladování (vč. zajištění prostor a zaměstnanců), až po dodávky dalším odběratelům. Veškerá obchodní rozhodnutí tak činila ELKO, resp. její zaměstnanci. Žalobce uzavřel s ELKO smlouvu o poskytnutí služeb souvisejících se skladováním a manipulací se zbožím, ze které vyplývá závazek ELKO převzít zboží objednané žalobcem, dočasně jej uskladnit ve svých prostorech, následně předat dalším odběratelům či přeprávcům a zajistit všechny nezbytné technické a administrativní úkony související s těmito činnostmi. Na druhou stranu žalobce jakožto objednatel měl udělit zaměstnanci poskytovatele plnou moc v rozsahu nezbytném pro plnění smlouvy a předat potřebné

informace a podklady. Společnosti ELKO jakožto poskytovateli služeb má náležet podle smlouvy odměna ve výši 2 000 Kč měsíčně. Ve spise je založena také plná moc udělená žalobcem Ing. O. G. (zaměstnanci ELKO) k přímému zastupování žalobce „*ve všech věcech týkajících se vývozu zboží společnosti, včetně vydávání a přijímání souvisejících dokumentů, jednání s dopravci, celními úřady a ostatními společnostmi a institucemi, podepisování za společnost a užívání razítka společnosti Salmon Services Ltd.*“ NSS, a tudíž i krajský soud, konstatuje, že z výše uvedených podkladů nevyplývá závazek ELKO jakožto poskytovatele služeb provádět kontrolu dodavatelů žalobce, ba co víc – uzavřená smlouva vůbec nestanoví, jakým způsobem má poskytovatel žalobci dodavatele vybírat. Ve smlouvě není uvedeno, kteří zaměstnanci poskytovatele budou dodavatele vybírat. Smlouva se týká toliko skladování zboží (tj. převzetí, uskladnění a předání zboží odběrateli či přepravci). Z plné moci rovněž nevyplývá, že by Ing. G. měl povinnost zboží kontrolovat, jak tvrdil žalobce. Žalobce se tedy zcela spolehl na jinou společnost, aniž by s ní měl spolupráci smluvně ošetřenou, delegoval své rozhodování na ELKO, neměl žádnou kontrolu nad výběrem svých dodavatelů, způsobem realizace jednotlivých obchodů či nad jejich faktickým průběhem. Jednalo se přitom o nákupy zboží v milionových částkách, s komoditou, která je považována za rizikovou. Jak uvedl NSS, i přes specifickou povahu tradingových obchodů, které spočívají podle svědků B. a P. především v rychlosti, a tudíž důsledné znalosti nabídky a poptávky, nelze na vlastní kontrolu dodavatelů zcela rezignovat (ať už vlastní činností, příp. činností jiného subjektu, který bude k takové kontrole zavázán). Daňový subjekt musí naopak svou obchodní činnost takovýmto specifickým podmínkám přizpůsobit a při sjednávání obchodů (zvláště se značným finančním dopadem – srov. výši nárokových nadměrných odpočtů) se v rámci možností snažit dbát na bezproblémovost svých obchodních partnerů. NSS a s ním i krajský soud proto uzavírají, že žalobce nejenže tvrzení o kontrole svých dodavatelů údajně prováděné jinou společností neprokázal, ale k jejich výběru ani neudělal žádné pokyny. Projevil tak vůči ELKO v podstatě bezmeznou důvěru, čímž se ale sám vystavil vysoké míře podnikatelského rizika spojené s následným odepráním nárokovatého nadměrného odpočtu. Pokud jde o samotné hodnocení výpovědi svědků B. a P., podle NSS se žalovaný jejich výpověďmi zabýval na několika místech svého rozhodnutí, s jasným závěrem, že ani tvrzená specifika těchto obchodů neospravedlňovala žalobcův laxní přístup. Charakter tradingových obchodů sám o sobě rozhodně neumožňoval žalobci, aby rezignoval na vlastní obezřetnost při realizaci těchto obchodů, příp. důkladné smluvní zakotvení povinnosti ELKO pečlivě vybírat a prověřovat obchodní partnery. Takovéto hodnocení výpovědí shora uvedených svědků neshledal NSS nedostatečným.

11. Pokud jde o žalobní námitku, že žalovaný odmítl jako důkaz kontrolní mechanismy realizované obchodní společností ELKO, k tomu se NSS vyjádřil v odst. 31 a násl. zrušovacího rozsudku, kde zdůraznil, že z obsahu rozhodnutí, jakož i obsahu správního spisu je evidentní, že důkaz nebyl proveden nikoli proto, že by neexistovala jeho relevantní souvislost s předmětem řízení, nýbrž proto, že nedisponoval vypovídací potenci. Jelikož neexistoval jediný podklad (vyjma samotných tvrzení žalobce), ze kterého by vyplýval skutečný závazek ELKO provádět důslednou kontrolu dodavatelů žalobce, nebyla opatření samotné ELKO, týkající se její vlastní obchodní činnosti, způsobilá vést k závěru, že žalobce přijal všechna opatření, která po něm bylo možno rozumně požadovat, aby se podvodu na DPH neúčastnil. I když není *a priori* vyloučeno, aby žalobce prověřováním svých obchodních partnerů pověřil jiný subjekt, z hlediska unesení důkazního břemene v daňovém řízení musí dbát na to, aby byl schopen toto prověřování prokázat. Přestože je

nárok na odpočet základní zásadou systému DPH, neznamenají závěry Soudního dvora EU pro daňový subjekt bezbřehou ochranu tohoto nároku, ale znamenají mj. také povinnost věnovat zvýšenou pozornost interním kontrolním mechanismům, aby v případě odhalení podvodného jednání nevznikly pochybnosti, že o podvodu věděl či se zřetelem ke všem okolnostem vědět mohl a měl. Samotný způsob obchodování společnosti ELKO tak nemohl změnit závěr, že sám žalobce dostatečně své obchodní partnery neprověřoval, resp. byl zcela pasivní. Ani tato žalobní námitka není důvodná.

12. Pokud jde o výzvy k odstranění pochybností, NSS se k nim jasně vyjádřil v bodech 37 a 38 zrušovacího rozsudku, kdy uvedl, že „výzvy k odstranění pochybností týkající se zdaňovacích období listopad 2013, únor 2014 a červen 2014 dostatečně konkrétní byly. Ve všech těchto výzvách je jasně vyjádřeno, že pochybnosti ohledně nárokovaného odpočtu vyplynuly z porovnání skutečností tvrzených v daňových přiznáních a předchozích zdaňovacích období (deklarovaná hodnota přijatých zdanitelných plnění od tuzemských plátců výrazně narostla oproti předchozím zdaňovacím obdobím, resp. výrazně poklesl obrát a marže neodpovídá běžné marži u obchodované komodity). Jedná se tak o pochybnosti, které vyplynuly ze sledování delšího časového období, přičemž správce daně rovněž uvedl, jak má žalobkyně jeho pochybnosti odstranit (co má dále předložit). Takovéto vyjádření pochybností považuje Nejvyšší správní soud ve své judikatuře za dostatečné, neboť jde o důvodnou obavu, že nárok na odpočet daně není oprávněný, založenou na objektivních skutečnostech – sledování delšího časového období (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 8. 7. 2008, č. j. 9 Afs 110/2007 - 102, č. 1729/2008 Sb. NSS, či např. rozsudek ze dne 6. 3. 2020, č. j. 5 Afs 174/2019 - 41). Jedinou výzvu, kterou by bylo možné hodnotit jako nedostatečnou, představuje výzva týkající se zdaňovacího období květen 2014. V té správce daně uvedl pouze to, že „*deklarovaná hodnota přijatých zdanitelných plnění od tuzemských plátců a hodnota dodání zboží do jiného členského státu dosahují význačných hodnot.*“ Takto vyjádřená pochybnost skutečně nepostačuje k tomu, aby daňový subjekt mohl na výzvu jednoduše reagovat a pochybnost správce daně rozptýlit. Není z ní totiž zřejmé, proč vykazované hodnoty nepovažuje správce daně za dostatečně průkazné, resp. z čeho jeho pochybnost pramení. Na druhou stranu je však i tuto výzvu potřeba hodnotit v kontextu celé nyní posuzované věci – jedná se o třetí výzvu v pořadí, které předcházely výzvy za zdaňovací období listopad 2013 a únor 2014, přičemž podstatou všech výzev byl žalobkyní nárokovaný nadměrný odpočet, který se určitým způsobem vymykal předchozím zdaňovacím obdobím. Podstatné však je, že výsledná daňová povinnost žalobkyně i za toto zdaňovací období byla výsledkem následně zahájené daňové kontroly, nikoli takto nedostatečně formulované výzvy k odstranění pochybností, jak uvedl také krajský soud – ostatně právě z tohoto důvodu nepovažoval konstatovanou nedostatečnost výzev za důvod ke zrušení napadeného rozhodnutí, byť se k výzvám kriticky vyjádřil.“ Žalobní námitku, týkající se výzev k odstranění pochybností, považuje tedy krajský soud za nedůvodnou.
13. Pokud jde o zbývající žalobní námitky, soud nemá za to, že by si žalovaný v bodech 75, 82 a 85 odůvodnění napadeného rozhodnutí protiřečil, žalovaný se spíše snažil vyjádřit charakter spolupráce mezi žalobcem a ELKO z různých úhlů pohledu.
14. Pokud jde o jednatele V. B., v daném případě žalovaný v odůvodnění o subjektu Mobile Media, s.r.o. neuvedl prakticky nic, resp. nepoužil žádný doklad či sdělení tohoto jednatele. Pokud jde o jednatečku slovenské firmy MOBCOM s.r.o., šlo o mezinárodní dožádání, tedy o jiný institut než kterým je výslech svědka v tuzemsku. Žalovaný se ostatně k této

žalobcově námitce vyjádřil již v odůvodnění napadeného rozhodnutí na str. 27. Tato žalobní námitka není důvodná.

15. Krajský soud dále nepovažuje za nutné vyjadřovat se k polemice žalobce ohledně bodu 97 odůvodnění napadeného rozhodnutí, neboť žalobce pouze spekuluje (srov. „protahování daňového řízení zřejmě s cílem získat časovou výhodu pro správce daně“). K žalobcově polemice s rozsudkem NSS lze uvést, že úkolem krajského soudu je přezkoumat napadené rozhodnutí žalovaného a řízení, které tomu předcházelo, nikoli vyjadřovat se k rozsudku kasačního soudu, jímž je krajský soud vázán. K otázce začátku spolupráce žalobce a ELKO soud připomíná, že žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí uváděl, že nadměrné odpočty „nebyly vyplaceny“, což podle názoru soudu koresponduje s žalobcovým vyjádřením („dosud nevrátil“). Pokud jde o pojištění zboží, je třeba říci, že žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí nepoužil vůbec otázku pojištění, ať už ve prospěch či v neprospěch žalobce. K pojištění se žalovaný vyjádřil pouze v rámci vypořádání odvolacích námitek (srov. bod 115 odůvodnění napadeného rozhodnutí). Proto také krajský soud u jednání neprováděl žalobcem navržené důkazy směřující k pojištění zboží. Zamítnuty byly rovněž žalobcovy návrhy (učiněné „z procesní opatrnosti“) na opětovný výslech svědků B., P., G., V. a L., aby soud mohl sám jejich výpovědi zhodnotit. Krajský soud má za to, stejně jako NSS, že výpovědi těchto svědků ve správním řízení byly dostatečné a žalovaný je vyhodnotil řádně.
16. S ohledem na shora uvedené krajský soud žalobu zamítl v souladu s § 78 odst. 7 s. ř. s.
17. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s., když procesně úspěšnému žalovanému nevznikly podle obsahu spisu žádné náklady přesahující jeho běžnou úřední činnost.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku nejsou přípustné opravné prostředky. To neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu nebo uplatňuje-li stěžovatel stížní body, které napadají závěry o otázkách, k nimž se Nejvyšší správní soud v předcházejícím zrušovacím rozsudku dosud nevyjadřoval - v tom případě je možno podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů po doručení rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Ostrava 28. dubna 2021

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu